

KESZTHELYI JENŐ

GERGELY BÁ' MESÉI
Z-MESE

No mi van öcskös, még egy tél lesz tán, hogy annyira lázasan hasogatod azt a pudvás gyertyánfát? Gyere, pihengessél velem a konyhában egyet, mert van egy-két tollhegyre éhes sztorikám újesztendő ünnepének tájékaról. Amíg te hallgatod, én kortyintok helyetted is abból a múltkoriból, szíves-örömetest, de csak a társaságod kedvéért. Van még belőle. Akkor jó, mert kétségek gyötörtek az úton. Persze, csak véletlenül járok erre... nehogy azt hidd, hogy...

Hát az úgy vót, hogy Szilveszter napjának jeles reggelén már reggel átgýütt a Laci sógi egy-két diópálinkára, aszongya, arra a fajtára jobban esik a bor. Kérdem, hát hoztál? Aszongya nem. Elő kellett vennem a szeszeket, de keveset, hogy gyorsan elfogyjon, akkor eleszi haza a sógit a rosseb talán. Annyira érdekelt akkor a sógi, mint kálomistát a pápaválasztás. Már háromszor ment hátra a reterátra, aztán csak replikáz a kis pimasz, hogy nálunk olyan messze van a reterát a gangtól, hogy megér odaérni időben. Mondom én neki, hogy a kódis ennyi idő alatt ötször végigjárta a nagykörutat, amíg a latrinán kotlott. Meghogy tikszaros lesz az ünnepi cipőjének a talpa! Okítom föl, hogy gondolkozz sógi!, nincs is az a reterát olyan messze, ha idejében elindulsz, meg nem köll okvetlenül a tikudvaron is átmenni, mikor az balra van, a rötyi meg jobbra. Aszongya, kísérjem el a Soós-kocsmáig, fizet egy nagyfröccsöt, ott legalább a vécé mellé-elé ülhetünk, ha szerencsénk van. Egye fene, menjünk! Hát Jencókám, a sok haver ott aztán belevitt a bünbe annyirra, hogy csak négykor jutott először eszembe az ebéd. Beködlött arra már jól a dióm, mendegélek hát hazának, csak azt nem tudtam, hol lakom a nagy-nagy esteledésben. Egy törvénytörtő sutyerák meg alámgurított egy böhöm-nagy petárdát a Bika utca sarkán, úgyhogy a gatyám is kezdett a diómhoz hasonlítani, mármint a teleséget illetően.

Nagy szerencsém akadt, mert szánkóztak a srácok a Lódi-dombon; mondok az egyik langalétának, te lispásfülű, tudod-e hol lakik a vasas Gergő bácsi? Olyan hosszú vót az a gyerek, mint az aratónap kenyér nélkül, de lehet, hogy én vótam négykézláb. A látszás csalhat ám! Aszongya az a melák, hogy ne röhögtessem, hiszen én vagyok a vasas Gergő bácsi. Mondok neki, te lispásfülű lekvárnyalogató, ne pimaszkodj, azt tudom, hogy én vagyok én, csak azt nem tudom, mellik házban lakok én. Hát elkísért, nagynehezen rá is ismerek a kapura, nekihátalok a csengőnek. Az Emese kajabál az ablakon ki, mondok neki, hogy dobd mán ki a kulcsot megtévedt fehérnép, hát azt hiszed te, hogy otthon vagyok mán, mikor még csak most kéne bemennem valahogy. Hát mind illen lökött emberrel köll nekem szilveszterkor találkoznom?

A jó töltöttkáposztától aztán megint úgy kiszáradtam, mint árvagané a napon. Hogy a fejem kiszellőzzön az esti nagy tévzésig, kajálás után még kerültem egyet a környéken; lődörögtem, mint babosköcsögben a plajbász. Persze, hogy mindenki adósom valahogy a sok fusiért, hát több helyen is megest boroznom kellett, tehozzád már el se jutottam. Nyolc körül aztán bukdácsolok megint hazafelé, bimm-bamm!, nekimegyek egy léckerítésnek, bedől, a kutya majdnem megesz, aztán a villanykarót akarom kiborítani, majd a kollektív kukának zuhanok neki a tömbházaknál, leverem a lábáról a kotorászó Rozit. Még jó, hogy valamelyest fölfogta az ütést a rengeteg szoknyája. Te Jencesz, ez egy olyan szar, szűk kis város, hogy ki se tántoroghatja magát az ember úgy istenigazából. A sok szilajökör meg arról papol a polgármesternek a trespeteg testületük nagy ülésén, hogy mér nincsen járda a Határ utcában, ott nálunk. El se férnék rajta, ha lenne! Nem csoda hát, hogy akkor már úgy vártam az estét, mint gosztolai purdé a búcsút.

No, ha átgýüssz, olyat mutatok neked, hogy megnyalod a szádat. Mehetünk is? Na, nézzed csak, egy sanyarú hétköznapon mennyi autó van a Soós-kocsmá előtt! Bicikli egy se. Vasárnap meg csak bicikli van. No miért? Vasárnap a melósok isznak, hétköznap a munkanélküliek. Az a legizgalmasabb, amikor a búbosautó is beáll közéjük, aztán csak áll, csak áll, senki sincs benne...

Már itt is vagyunk, lám, kerüljél beljebb. A rendetlenséget ne nézd, mert hétfő van, a rendcsinálás napja meg a vasárnap, még hat napra van az. Látod azt a fekete hordót? Csillog a szemed, tudom miért. Jól mondod, öcsi, csalihalak vannak benne. Tizenhat darab pici ezüstkárász, még októberi szerzemény a vakbányából. Neked tartogattam. Hadd öleljelek meg, szőrösmikulás! Tudtam, hogy elviszel lékhorgászatra Pölöskére, tudtam! Holnapután? A világ végire is elmennék tevéled. Emlékszel? Emlékszel, amikor beszakadtam Györök alatt a gyertyás jégbe, te meg fölrohantál velem a Dzsekk Rubi haverod kocsmájába, hogy kiszáritsatok. A haverod meg addig nyomta belém a forró teásumot, míg be nem lázasodtam tőle. Emlékszel? Emlékszel, amikor a Mura-holtág sindőjébe szakadt őzet mentettük? Csúsztal hason befelé a falemezen, én meg fogtam a derekadra kötött kötelet. Most már elmondhatom, azért képesztettél olyan nehezen, mert húztam vissza a kötelet, féltettelek nagyon, öcskös. Emlékszel, amikor a leszárnyazott vadlibát kergettük a nádasban a Kisbalatonon, a csuka meg addig fejreállította a lékben a nádbotomat, a sógi meg rákötötte zászlónak a sálját? Emlékszel? Amikor az öreg zalavári paraszt vitte a vállán a szénát vasvillára tűzve, mi meg tudtuk, hogy az csak álca, mert a villára tűzve lopott csukák lógtak a széna alatt. A Lala-gyerkőc meg meggyújtotta hátul a szénát, oszt csak akkor vette észre az öreg a nagy szélnek dőlve, amikor már füstölgött a kalapja. Emlékszel, amikor meg a lékvágó fejszédet köszörültük, a Tordi Sunci meg odahegesztette az egyengetőpadhoz, amíg mi a konyhában a jó becehegyit szopogattuk; na, rémlik még a sztori? Hát amikor egész nap hájaskráflit meg száraz kenyeret rágtunk a jégen a hópustolásban, mert az Emese a kolbász helyett azt tette a hátizsákomba? Emlékszel-e arra, hogy a csuka Keszthelyen hogy lerántotta a bürkét a háztartási ujjadról, oszt mentünk rögvést a sebészetre? A selyemcukor meg valahogy beleesett a szádból az asszisztensnő köpenye elejébe. Most már megmondhatnád, hogy miért köllött oda két évig még utókezelésre járni. Jencókám, te, te...

Az öreg elfordul, és mintha a zúzmarát húzná le bozontos szemöldökéről, megtörli a szemét ráncos-olajos kezefejevel. Ahogy megölelem, mint az ultrahang járja át bensőmet a hajlott öregkor, meg az elmúlás kényszerképze.